

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: P. N., narozený „X“,
bytem „X“,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2017, č. j. „X“, o starobním důchodu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 11. 2017, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 5. 2017, č. j. „X“, jímž nesplnění podmínek stanovených v ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byla žalobci zamítnuta jeho žádost o starobní důchod, když žalobce sice dovršil důchodový věk, ovšem nezískal potřebnou dobu pojištění.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím byla akceptována jen jedna jeho připomínka, která se promítla pouze v příloženém osobním listu důchodového pojištění, zatímco ve výroku napadeného rozhodnutí scházel výraz pro částečné přiznání oprávněnosti námitek. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí se z větší části nezabývalo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podstatou jeho námitek, a proto jde o irelevantní přezkum s vágními argumenty. Konkrétně poukázal na skutečnost, že v části týkající se průběhu zaměstnání je popsána pouze doba do roku 1992 a je tak vynechána např. práce na dole Centrum, kde žalobce docílil další roky pro zápočet hornické kategorie. Žalobce dále uvedl, že nikdy netvrdil, že by pobíral invalidní důchod, resp. měl nemoc z povolání vyjmenovanou zákonem, původ jeho nemoci však byl v přímé souvislosti se zaměstnáním. Důsledkem nemoci byla snížená pracovní schopnost, která mu znemožnila vykonávat práci dle pracovní smlouvy.

3. Dle žalobce není správné ani tvrzení, že nepředložil důkazy, neboť se vždy ve své argumentaci odvolával na výstupní list, který potvrzuje, že na Uranových dolech Příbram získal dobu pro zápočet do důchodu 4 roky a 315 dní, přestože zaměstnání trvalo 259 dní. Ohledně sdělení Diamo, s. p., že mu nebyla uznána žádná nemoc z povolání, žalobce vyjádřil domněnku, že tyto údaje jsou podvržené, neboť poukaz k odbornému vyšetření je ze dne 5. 7. 1978, kdežto jeho doklad je datován 30. 6. 1978, a v té době již v Příbrami nebyl, jelikož čerpal dovolenou. Zpochybnil, že by takovou zdravotní prohlídku vůbec někdy absolvoval, nikdy se totiž s poznámkou „výstup 5/7 1978, nemá chorobu z povolání“ nesetkal a zdá se mu podivná. Doklad o lékařské prohlídce se žalobci jeví podezřelý také proto, že uvedená poznámka naznačuje, že její pisatel věděl o tom, že by žalobce měl mít právo požadovat nároky, které se vztahují k nemoci z povolání. Žalobce připomněl, že existovala lékařská prohlídka, na jejímž základě uspěl s žalobou o platnost výpovědi z pracovního poměru a ta konstatovala, že ze zdravotních důvodů nemůže nadále vykonávat práci podle pracovní smlouvy. Pokud se tedy nejedná o stejnou lékařskou zprávu, pak je tato dokumentace podvodná. Žalobce doplnil, že při odchodu z Uranových dolů Příbram se dožadoval doplácení průměrného výdělku, bylo mu však vysvětleno, že k tomu je potřeba, aby jeho nemoc byla na seznamu vyjmenovaných nemocí, dostal nicméně tzv. „stopku“, která souvisí s obdobím 4 let a 315 dní, které mu žalovaná nezapočítala.
4. Žalobce dále upozornil na nesprávné pracovní zařazení v kategorii I. C. V této kategorii žalobce nikdy nepracoval a nebyl do ní nikdy zařazen, uvedl, že byl v kategorii URAN 50/55, která se takto neznačí. Dle žalobce proto napadené rozhodnutí vykazuje zásadní nedostatky, které spočívají v nesprávně spočítané době pro započítání dob do důchodu, a to zejména pokud jde o dobu přiznanou v uranových dolech. Nesprávně jsou uvedeny i kategorie hornictví, tedy URAN 50/55 a hlubina uhelných dolů z období leden 2004 až říjen 2007. Správným vyhodnocením uvedených skutečností je nutné dojít k závěru, že nárok z Uranových dolů Příbram vznikl jako nárok předčasného odchodu do starobního důchodu v příslušné kategorii, čímž se posouvá hranice odchodu do starobního důchodu. Žalobce proto dosáhl důchodového věku v roce 2013, kdy v této době postačovala doba 29 let pojištění pro získání nároku na starobní důchod. Žalobce však získal dobu více jak 31 let, což ho opravňovalo k odchodu do důchodu v roce 2015. Zdůraznil, že doba 4 let a 315 dní nebyla benefitem, ale náhradou za snížení pracovní schopnosti, což je doloženo předmětným výstupním listem, tento doklad však žalovaná nezohlednila.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná předložila k výzvě soudu správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že při zhodnocení doby pojištění žalobce vycházela z dokladů, které byly uloženy v její evidenci, především z podkladů pro řízení o žádosti žalobce o přiznání invalidního důchodu. V této žádosti ze dne 24. 6. 2009 žalobce uvedl, že zcela odkazuje na informativní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

list důchodového pojištění ze dne 20. 5. 2009. Dále žalovaná uvedla přehled dob pojištění, které žalobce získal výhradně ve výhodnější pracovní kategorii mezi lety 1973 až 1990. K době, kdy byl žalobce zaměstnán v Uranových dolech Příbram, konkrétně uvedla, že podle evidenčního listu zaměstnavatele, vyhotoveného dne 18. 8. 1978, se žalobci potvrzuje doba pojištění v I. B a I. pracovní kategorii od 24. 10. 1977 do 10. 7. 1978, celkově nedosahující celého kalendářního roku (260 dnů). Údaje žalobce potvrdil svým vlastnoručním podpisem obdobně jako u výkonu následných zaměstnání.

6. Dle žalované lze z evidenčních listů důchodového zabezpečení potvrzených žalobcovými zaměstnavateli ve výše uvedeném období dojít k závěru, že žalobce neodpracoval v zaměstnání I. AA pracovní kategorie v zaměstnání se stálým pracovištěm pod zemí v uranových dolech ani jeden kalendářní rok, když odpracoval pouze 260 dnů. V I. B. pracovní kategorii žalobce odpracoval 2 799 dnů, tj. 7 roků a 244 dnů a v I. pracovní kategorii odpracoval 1 503 dnů, tj. 4 roky a 43 dnů zaměstnání, žádné další doby pojištění žalobce neprokázal. Žalobce naposledy zaměstnání ve výhodnější pracovní kategorii vykonával ke dni 30. 9. 1990, což je zásadní, neboť i kdyby získal potřebný počet odpracovaných let, nevykonával I. pracovní kategorii ke dni 31. 12. 1992. Na jakém základě žalobce staví svou námitku, že má mít vykázanou dobu pojištění u zaměstnavatele Uranové doly Příbram v trvání 4 let a 315 dní není žalované zřejmé. K námitce týkající se výstupní lékařské prohlídky žalovaná obecně uvedla, že není oprávněna zasahovat do soukromoprávních vztahů mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, kam náleží spory týkající se nároků na odškodnění pracovních úrazů nebo nemocí. Žalovaná závěrem konstatovala, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházela z dostatečně zjištěného skutkového stavu a navrhla zamítnutí žaloby.

Repliká žalobce k vyjádření žalované

7. Na toto vyjádření reagoval žalobce podáním, ve kterém uvedl, že odkazuje na doklad, který byl vyhotoven v roce 1978, kdy nešlo o klasický případ upravený retroaktivním zákonem zpětně, jak argumentuje žalovaná. Žalobce opakovaně nesouhlasil se svým pracovním zařazením, kdy zdůraznil, že pracoval v kategorii 1AA a nikdy nebyl veden v jiné profesi, kategorii či úseku. Z tohoto důvodu meritum věci spočívá ve vyžádání dokumentace od Diamo, s. p., neboť jeho výstupní list obsahuje vyjádření o zápočtu doby 4 let a 315 dní jako doby zaměstnání. Z téhož dokumentu pak vyplývá i nárok na dodatkovou (fárací) dovolenou, z čehož plyne, že pracoval v zařazení 1AA, resp. URAN 50/55, a také to, že odešel na základě výpovědi ze zdravotních důvodů. Zdravotní důvody totiž existovaly a doklad dokazuje, že dostal všechny nároky, tak jako by stále pracoval, tím by přišel o plný nárok na dodatkovou dovolenou. Dle žalobce to vše v souhrnu dokazuje, že dostal náhradu na omezení pracovní schopnosti v podobě dřívějšího odchodu do starobního důchodu.

Ústní jednání před soudem

8. Při ústním jednání soudu konaném dne 26. 11. 2018 žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění dalších podání a setrval na názoru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. V reakci na soudem provedený referát ze správního spisu pak žalobce uvedl, že písemnosti v něm předložené jen prokazují důvodnost podání žaloby. K výměnnému poukazu ze dne 5. 7. 1978 MUDr. A. S., který si žalovaná vyžádala od společnosti DIAMO, s. p., písemností ze dne 24. 10. 2017, a který tvoří nedílnou součást

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního spisu, žalobce podotkl, že nikdy tento výměnný poukaz neviděl a považuje jej za falzum. Trval na tom, že v jeho případě žalovaná rozhodla nesprávně, vycházela z neúplných a nesprávných skutkových zjištění. K tomu doplnil, že pravý doklad ohledně jeho zdravotních obtíží, kterým byl tehdy v roce 1978 v Příbrami vystaven, byl zcela jiný, žalobce jím disponoval až do soudního jednání před Okresním soudem v Příbrami, kde jej z pokynu soudu předložil v originále, čímž o něj definitivně tehdy přišel. Dále uvedl, že společnost DIAMO, s. p., respektive s. r. o., je jen nástupnickou společností Uranové doly Příbram. S touto společností žalobce nikdy neměl žádný pracovněprávní vztah. Přesto se žalobce snažil u této společnosti získat veškeré materiály týkající se dané záležitosti, ovšem telefonicky mu bylo sděleno, že žádné materiály nejsou k dispozici ohledně jeho pracovněprávních záležitostí a také ohledně jeho zdravotní dokumentace, neboť vše bylo v mezidobí skartováno. Žalobce proto nechápe, že soudu posléze společnost DIAMO, s. p., poskytla nějakou dokumentaci ohledně jeho osoby. Dále uvedl, že trvá na tom, že v důsledku své pracovní činnosti v Uranové doly Příbram měl zdravotní potíže, díky kterým nemohl vykonávat standardní hornickou činnost, což vedlo nejprve k jeho tříměsíční nemoci a posléze zde přestal zcela pracovat. Při změně zaměstnání v roce 1978 však na jeho nové pracoviště, a to Důl Pokrok v Bílině v rámci Dolů Bílina, jeho dokumentace ohledně pracovních a zdravotních záležitostí nebyla zaslána. Tehdy žalobce dokonce třikrát požadoval zaslání těchto dokumentů, ovšem vždy marně.

9. Pověřená zaměstnankyně žalované při tomtéž jednání odkázala na písemné podání žalované a vyjádřila přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem, a proto setrvale navrhovala zamítnutí žaloby.
10. Při témže jednání pak soud v intencích ust. § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přikročil k dokazování, a to čtením veškerých listin, které k žádosti soudu předložila společnost DIAMO, s. p., a které jsou založeny na čl. 20 soudního spisu. V reakci na provedené dokazování žalobce uvedl, že v písemnostech předložených společností DIAMO, s. p., je i kopie potvrzení o délce zaměstnání a o zápočtu doby zaměstnání pro účely nemocenského pojištění ze dne 30. 6. 1978, kdy tuto listinu považuje za klíčovou, a to pokud se jedná o údaj ohledně doby zaměstnání v délce 4 roky a 315 dní, přičemž v příloze ji přikládal v kopii k žalobě (příloha žaloby č. 6). K tomu podotkl, že část této listiny má v originále, přičemž ji soudu předkládá v originále k ověření, že se jedná o identickou kopii. V této souvislosti požádal, aby soud touto listinou rovněž provedl dokazování, jakož i „potvrzením“ vydaným podle ust. § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb., které předložil v příloze soudu k žalobě (příloha žaloby č. 5). Soud tomuto návrhu na provedení dokazování v intencích ust. § 52 s. ř. s. vyhověl, a tedy provedl dokazování přílohami k žalobě č. 5 a přílohy č. 6, přičemž žalobcem předložená listina v originále při jednání soudu byla totožná s listinou zachycenou na příloze č. 6. V reakci na provedené dokazování pak žalobce zdůraznil, že kategoricky trvá na tom, že žalovaná pochybila, pokud při posuzování jeho žádosti o starobní důchod nebrala v potaz dosaženou dobu pojištění v délce 4 roky a 315 dnů. Měl za to, že pokud by to brala v potaz žalovaná, tak by mu vznikl nárok na odchod do starobního důchodu již v roce 2013, a to při dosažení věku 59 let. K tomu pověřená pracovnice žalované podotkla, že listina představující přílohu č. 6 žaloby je tzv. zápočtovým listem prokazujícím, že žalobce od počátku svého zapojení do pracovního procesu odpracoval 4 roky a 315 dnů, přičemž celá tato doba byla v osobním listu žalobce zhodnocena. K tomu doplnila, že veškeré odpracované dny či roky v rozličných pracovních kategoriích, se z hlediska údajů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v osobních listech pojištěnců započítávají pouze jednou. K tomu žalobce opětovně namítl, že trvá na tom, že žalovaná mu měla odečíst z potřebné doby pojištění 4 roky a 56 dnů (popř. 59 dnů díky přestupným rokům), když mu žalovaná započetla 286 dnů jako dobu zaměstnání v Uranové doly Příbram. Dále žalobce uvedl, že žalovaná pochybila i pokud se jedná o zhodnocení jeho zaměstnání v období od 1. 1. 2004 do 1. 10. 2007, neboť nebrala v potaz, že žalobce byl zaměstnán jako horník v kategorii 1AA, když v této době došlo ke změně právní úpravy a horníci takto zaměstnaní neodcházeli do důchodu již v 50 letech, nýbrž v 55 letech, vše za předpokladu splnění fáračích hodin. Dále uvedl, že nároky z roku 1978 platily až do roku 1992, z čehož žalobce dovozuje, že byl v předmětné věci rozhodnutím žalované poškozen. V reakci na to pověřená pracovnice žalované podotkla, že doba od 1. 1. 2004 do 1. 10. 2007 byla v osobním listě žalobce 100% zhodnocena, v osobním listě legitimně nebyla u žalobce uváděna žádná kategorie, neboť ke zrušení uvádění kategorií došlo již v roce 1992. K tomu doplnila, že žalobce mohl chtít zhodnotit své hornické zaměstnání v osobním listě případně dle zákona č. 213/2016 Sb., ovšem na toto zhodnocení mu nevznikl nárok pro malý počet odpracovaných směn. K tomu žalobce zmínil, že veškeré hornické zákony platily a platí v době, kdy pracoval, a proto trvá na tom, že žalovaná vydala ve věci špatné rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správné rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není naprosto důvodná.
13. Z podané žaloby vyplývá, že žalobce nesprávnost napadeného rozhodnutí shledává především v tom, že mu byla chybně spočítána doba důchodového pojištění, a to kvůli tomu, že mu žalovanou nebyla započítána doba pojištění o délce trvání 4 let a 315 dní, což mělo za důsledek chybný závěr o splnění podmínek nároku na přiznání starobního důchodu.
14. Podle ust. § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
15. Dále je třeba zmínit, že s účinností od 1. 1. 1993 v důsledku přijetí zákona č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaniklo rozlišování zaměstnávání do tří pracovních kategorií pro účely důchodového zabezpečení. Současně však bylo stanoveno, že nároky nabyté před účinností daného zákona zůstávají zachovány.

16. Podle ust. § 74 zákona o důchodovém pojištění nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zůstávají zachovány. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.
17. Podle ust. § 74a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění u pojištěnců, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před 1. lednem 1969 zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, činí důchodový věk 50 let, pokud tito pojištěnci nastoupili do zaměstnání v uranovém průmyslu na pracovištích s rizikem ionizujícího záření před 1. lednem 1969 a věku 50 let dosáhli po 30. červnu 2006.
18. Podle ust. § 74a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění u pojištěnců, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 10 let zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, činí důchodový věk 55 let, pokud tohoto věku dosáhli po 30. červnu 2006 a nesplňují podmínky uvedené v odstavci 1. Za zaměstnání při těžbě, průzkumu a zpracování uranové rudy se pro účely věty první nepovažuje zaměstnání v hornictví vykonávané pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech (lomech) na radioaktivní suroviny.
19. Podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), má občan nárok na starobní důchod, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku aspoň 55 let, byl-li zaměstnán nejméně 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a) nebo nejméně 10 roků v takovém zaměstnání v uranových dolech,
20. Podle ust. § 174 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení občan, který vykonával před 1. lednem 1993 zaměstnání I. pracovní kategorie, popřípadě službu I. nebo II. kategorie funkcí, má po 31. prosinci 1992 nárok na starobní důchod též, jestliže byl zaměstnán nejméně 25 roků a dosáhl věku alespoň
 - a) 56 let, byl-li zaměstnán nejméně 14 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 9,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 19 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 19 roků ve službě I. kategorie funkcí,
 - b) 57 let, byl-li zaměstnán nejméně 13 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 9 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 18 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 18 roků ve službě I. kategorie funkcí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- c) 58 let, byl-li zaměstnán nejméně 12 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 8 roků, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 16 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až h) anebo 16 roků ve službě I. kategorie funkcí nebo 17,5 roku ve službě II. kategorie funkcí, nebo
- d) 59 let, byl-li zaměstnán nejméně 11 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. a), popřípadě 7,5 roku, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech, nebo 15 roků v zaměstnání uvedeném v § 14 odst. 2 písm. b) až l) anebo 15 roků ve službě I. nebo II. kategorie funkcí.

- 21. Podle ust. § 174 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení je podmínkou vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. prosince 1992; za zaměstnání se pro tyto účely považují i náhradní doby a doby uvedené v § 5 odst. 1 a v § 6 odst. 1 nařízení vlády Československé socialistické republiky č. 117/1988 Sb.
- 22. Žalobce svou argumentaci a celou žalobu založil na skutečnosti, že při ukončení zaměstnání v Uranových dolech Příbram mu bylo potvrzeno, že získal dobu pro zápočet do důchodu 4 roky a 315 dní. Soud však úvodem musí tuto žalobcovu domněnku vyvrátit, neboť předmětná listina ze dne 30. 6. 1978 (příloha žaloby č. 6), žalobcem označovaná jako výstupní doklad, je ve skutečnosti tzv. zápočtovým listem, tedy potvrzením prokazujícím CELKOVOU DOSUD DOSAŽENOU délku zaměstnání žalobce od zapojení žalobce do pracovního procesu a o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského a důchodového pojištění. Celá tato doba byla v osobním listu žalobce žalovanou stranou řádně zhodnocena. Z dané listiny přitom současně prokazatelně vyplývá, že žalobce byl v Uranových dolech Příbram zaměstnán pouze od 24. 10. 1977 do 10. 7. 1978, což žalobce nerozporuje a naopak i v žalobě připouští, že dané zaměstnání trvalo jen 260 dní (žalobce uvádí nesprávně jen 259 dní). Tato doba koresponduje i evidenčnímu listu zaměstnavatele Uranové doly Příbram vyhotovenému dne 18. 8. 1978, jímž soud provedl dokazování a který potvrzuje žalobcovu dobu pojištění v I.B a I. pracovní kategorii v celkové délce nikoliv celého kalendářního roku, nýbrž jen 260 dní. Žalobcem zmíněný údajný benefit či náhrada za snížení pracovní schopnosti, v důsledku čehož dle přesvědčení žalobce mu žalovaná měla započítat dobu zaměstnání v Uranových dolech Příbram nikoliv v délce jen 260 dní nýbrž v délce 4 roky a 315 dní, tudíž nemají jakoukoliv oporu ve skutkovém a právním stavu věci. Námitky žalobce ohledně údajně chybného nezapočítání doby uvedené v potvrzení o délce zaměstnání ze dne 30. 6. 2018 a o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského pojištění tedy soud neshledal jakkoliv důvodnými.
- 23. Vzhledem k výše zjištěným skutečnostem soud shledal nedůvodnou i námitku žalobce, že by údaje poskytnuté státním podnikem Diamo měly být podvržené. Žalobcem tvrzená skutečnost, že poukaz k výstupnímu vyšetření byl datován dnem 5. 7. 1978, zatímco potvrzení o délce zaměstnání a o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského pojištění bylo vystaveno dne 30. 6. 1978, soud nevedla k pochybnostem o pravosti předmětných dokladů, neboť se jedná o dvě navzájem nezávislé listiny. Je třeba uvést, že účelem výstupní prohlídky je mimo jiné posouzení vlivu vykonávané pracovní činnosti na zdravotní stav posuzované osoby a případné zhodnocení toho, zda lze konstatovat nemoc z povolání či nikoliv. Potvrzení o délce zaměstnání a o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského pojištění byla naopak bývalým zaměstnavatelem žalobce vystaveno na základě délky trvání zaměstnání. Jestliže žalobce vyvozuje podvrženost předmětných Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dokladů ze skutečnosti, že na základě jiné lékařské prohlídky bylo konstatováno, že ze zdravotních důvodů nemohl nadále vykonávat práci podle pracovní smlouvy, pak je soud opět nucen žalobci vysvětlit, že nemoc z povolání není totéž, co nezpůsobilost pro výkon práce ve specifických podmínkách, a že tyto právní instituty nelze v žádném případě zaměňovat. Stejně tak soud neshledal nic podezřelého na závěru posudkového lékaře, že žalobce ke dni 5. 7. 1978 netrpěl nemocí z povolání.

24. Další námitka žalobce směřovala k údajnému nedostatečnému vypořádání jeho připomínek, kdy žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala průběh zaměstnání jen do roku 1992 a celkově se zabývala jinými obdobími, než která žalobce požadoval přezkoumat. K tomu soud uvádí, že žalovaná se podrobněji zabývala obdobím do roku 1992, jelikož žalobce v této době pracoval v hornických profesích, což mohlo mít význam na jeho nárok na starobní důchod, neboť zaměstnanci v těchto profesích mají podmínky na jeho přiznání stanoveny odlišně. Žalovaná se nicméně zabývala i obdobím po roce 1992, když poukázala na mezery v průběhu dob pojištění v letech 1991 až 2003 a v letech 2008 až 2017. Je sice pravdou, že období mezi lety 2003 až 2008 nebylo žalovanou blíže rozvedeno, nicméně z uvedeného je zřejmé, že v tomto období žalovaná žalobci dobu pojištění zcela uznala, neboť v opačném případě by mohla rovnou konstatovat mezeru v pojištění od roku 1991 do roku 2017. Z žalobcova osobního listu důchodového pojištění, který tvoří nedílnou součást správního spisu, zřetelně vyplývá, že doba od 1. 1. 2004 do 1. 10. 2007 byla v osobním listě žalobce zcela zhodnocena (tj. bylo započítáno 4x365 dní). K právě uvedenému soud doplňuje, že v osobním listě legitimně nebyla u žalobce uváděna žádná kategorie, neboť ke zrušení uvádění kategorií došlo již v roce 1992, přičemž žalobce vykonával výhodnější pracovní kategorii naposledy ke dni 30. 9. 1990 a nikoliv k datu 31. 12. 1992, které bylo zákonodárcem stanoveno jako rozhodné datum, které je zohledňováno při posuzování vznik nároku na výhodnější (včasnější) starobní důchod. Námitky žalobce v tomto směru soud neshledal důvodnými.
25. Dále žalobce namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí schází zmínka o částečném přiznání oprávněnosti jeho námitek. K této námitce soud uvádí, že žalovaná coby odvolací správní orgán o podaných námitkách žalobce může rozhodnout ve smyslu ust. § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tak, že prvostupňové rozhodnutí zruší, změní nebo potvrdí. Pokud žalovaná dospěla k názoru, že nárok žalobce na přiznání starobního důchodu není dán, resp. že nejsou dány důvody pro zrušení či změnu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak správně v souladu s odstavcem 5 citovaného ustanovení rozhodla, že žalobcem podané námitky se zamítají a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje. Uvedení toho, v jaké míře žalovaná vyhověla uplatněným námitkám, náleží do odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a nikoliv do jeho výroku. Tuto námitku proto soud rovněž neshledal důvodnou.
26. Dále se soud zabýval námitkou spočívající v zařazení žalobce do nesprávné pracovní kategorie a v nesprávně započítané době důchodového pojištění za dobu, kdy pracoval v uranových dolech. Žalobce konkrétně uvedl, že byl zařazen v kategorii URAN 50/55, a proto neměl být zařazen do kategorie I. C, kam jej zařadila žalovaná. Soud k této námitce uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobce odpracoval v I. C pracovní kategorii URAN jako lamač v období od 24. 10. 1977 do 10. 7. 1978 dobu zaměstnání v počtu 260 dnů v podniku Uranové doly Příbram. Pro posouzení důchodových nároků žalobce je však především rozhodné, zda jeho zaměstnání lze podle náplně pracovní činnosti zařadit do I. nebo II. kategorie, tak je vymezovalo ust. § 14 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákona o sociálním zabezpečení, ve znění do 31. 6. 1992. Doba, která se v evidenčním listu důchodového pojištění zaznamenává jako URAN 50 či URAN 55 je zkratkou kategorie pojištěnců, která je odvozena z ust. § 74a zákona o důchodovém pojištění. Tato kategorie zahrnuje pojištěnce, kterým zaměstnání před rokem 1993 zajišťovalo nárok na starobní důchod při dosažení věku 50, resp. 55 let. Zařazení žalobce do této skupiny zaměstnanců však ze správního spisu nevyplývá, ani jej žalobce nijak neprokázal. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

27. Další námitka žalobce se týkala pochybení žalované spočívající v tom, že neposoudila situaci žalobce jako nárok předčasného odchodu do starobního důchodu v příslušné kategorii, když podle žalobce měl dosáhnout důchodového věku již v roce 2013. K této námitce soud uvádí, že žalovaná postupovala správně, když vedle splnění obecných podmínek stanovených v ust. § 29 a násl. zákona o důchodovém pojištění, které byly posouzeny v prvostupňovém rozhodnutí, posoudila též, zda žalobci nevznikl nárok na přiznání starobního důchodu na základě zvláštní právní úpravy vztahující se na zaměstnance, kteří před rokem 1993 pracovali v hornictví. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaná správně aplikovala příslušná ustanovení zákona o sociálním zabezpečení, když dospěla k závěru, že žalobce nesplnil podmínky stanovené v ust. § 21 odst. 1 písm. d), § 174 odst. 1 písm. d) a § 174 odst. 2 zákona o sociálním pojištění, a tudíž že nárok na snížení důchodového věku žalobci nevznikl.
28. Závěrem soud souhrnně uvádí, že žalobce nedosáhl důchodového věku 58 let, popř. věku 59 let, do 31. 12. 1992 (věku 58 let žalobce dosáhl až ke dni 28. 4. 2012, věku 59 let až ke dni 28. 4. 2013). Rovněž žalobce ani neodpracoval v hornictví vykonávaném pod spodní úrovní nadloží a na skrývce v povrchových dolech (lomech) na uhlí či na radioaktivní nerosty nejméně 20 let, popř. 15 let, ani takové jeho zaměstnání netrvalo ke dni 31. 12. 1992, přičemž v takovém zaměstnání odpracoval jen 11 let. Žalobce žádnou z kumulativně daných podmínek zřetelně nesplnil. Z tohoto důvodu soud uzavírá, že žalovaná legitimně v případě žalobce konstatovala, že žalobce nesplňuje nárok na starobní důchod se sníženou věkovou hranicí důchodového věku.
29. Ze shora předestřených důvodů soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.
30. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)